Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 34. Warszawa, dnia 20 grudnia 1937 r. Rok XX.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowym.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIK Nr. Nr. 62—63.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 83—84.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 283—288.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

246.

OKÓLNIK Nr. 62

z dnia 15 grudnia 1937 r.

o częściowej zmianie instrukcji paszportowej.

(Nr AP. 128-1).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Stosowanie opłat za paszporty zagraniczne na wyjazd do niektórych krajów zamorskich, w myśl wskazówek, zawartych w p. 6 B. instrukcji paszportowej z dnia 19 października 1936 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 30, poz. 214 z r. 1936) wymagało uprzedniego ustalenia przez władzę okoliczności, stanowiących podstawę wymiaru tych opłat. Ten tryb postępowania, z uwagi na nie dające się przewidzieć z góry okoliczności, sprawiał niewątpliwe trudności zarówno dla władz jak i dla osób interesowanych. W związku z tym *w miejsce dotychczasowego ustępu B punktu 6 powołanej wyżej instrukcji paszportowej, należy wstawić ustęp* w brzmieniu następującym:

„B. Od wymienionych wyżej pod lit. A wzkazówek będą zachodziły wyjątki, w których opłata za paszport nie będzie odpowiadała liczbie okresów miesięcznych, a mianowicie:

Pragnąc spopularyzować odbywanie podróży zagranicznych drogą morską, na mocy art. 14 ust. 1 p. 4 ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. o paszportach (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 404) obniżam opłaty za paszporty na wyjazd do krajów, do których podróż można odbyć morzem, do kwoty:

40 zł. za paszporty z ważnością na sześć miesięcy,

80 zł. za paszporty z ważnością na dwanaście miesięcy.

Opłaty te należy stosować:

a) wobec osób, *udających się za granicę* (do krajów europejskich lub pozaeuropejskich) *drogą morską z portów polskiego obszaru celnego* (Gdynia, Gdańsk); interesowane osoby powinny jedynie udowodnić w sposób nie budzący wątpliwości, że zamierzony wyjazd odbędą przez jeden z wymienionych wyżej portów, władze zaś wystawiające paszport, zaopatrzą go na stronicy 9 uwagą: „paszport ważny na wyjazd tylko droga morską przez Gdynię lub Gdańsk",

b) wobec osób udających się do Palestyny z portów, leżących poza polskim obszarem celnym (np. z Constanzy), w tych jednakże przypadkach dopiero po uprzednim wykazaniu się przez osoby interesowane zezwoleniem Komisji Dewizowej na wywóz waluty.

W razie zadośćuczynienia podanym pod lit. a) i b) warunkom przez osoby interesowane nie należy do osób tych stosować ograniczeń paszportowych, o których mowa w punkcie 16 niniejszej instrukcji".

Ministerstwo prosi o wydanie dalszych potrzebnych ewentualnie zarządzeń.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

247.

OKÓLNIK Nr. 63

z dnia 16 grudnia 1937 r.

o wydawaniu bezpłatnych pozwoleń na broń wójtom i sołtysom.

(Nr. AP. 38-30).

Do

P. P. Wojewodów i Starostów.

W okólniku Nr. 122 z dnia 12 sierpnia 1922 r. (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 54) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyraziło zgodę na wydawanie bezpłatnych pozwoleń na broń krótką tym wójtom i sołtysom, którzy rzeczywiście broni takiej potrzebują ze względu na spełniane przez nich czynności urzędowe.

Wobec ukazania się w międzyczasie nowych przepisów o broni, mianowicie prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807), regulującego między innymi również sprawę bezpłatnych pozwoleń na broń, powstała wątpliwość czy i ewentualnie w jakim zakresie wspomniany okólnik może mieć zastosowanie obecnie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia w tym względzie co następuję:

Art. 22 powołanego prawa o broni przewiduje w ust. 4 wydawanie *pozwoleń na okaziciela* między innymi urzędom, instytucjom i przedsiębiorstwom państwowym i samorządowym, którym broń jest potrzebna dla ochrony ich mienia lub bezpieczeństwa życia ich pracowników. Zgodnie z przepisem art. 22 ust. 6 takie pozwolenia wolne są od wszelkich opłat.

Poza tym art. 22 ust. 6 przewiduje możność wydawania funkcjonariuszom państwowym dla celów obrony osobistej lub w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych *imiennych pozwoleń* na broń, o ile przedłożą oni w tym względzie odpowiednie zaświadczenie swej władzy przełożonej. Pozwolenia takie również zwolnione są od wszelkich opłat.

Ponieważ przepis art. 22 ust. 6 dotyczy w tej mierze tylko funkcjonariuszów państwowych, przeto imiennych pozwoleń na broń, które by były wolne od opłat, wójtom i sołtysom wydawać nie można.

Natomiast Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie widzi przeszkód, by w przypadkach uzasadnionych warunkami służby wydawano zarządom gmin dla wójtów i sołtysów na zasadzie art. 22 ust. 4 bezpłatne pozwolenia na broń

na okaziciela. Sprawa własności broni nie powinna wpływać na istotę zagadnienia, rzeczą zaś powiatowych władz administracji ogólnej będzie dopilnować, by w razie ustąpienia z urzędu wójta lub sołtysa wydane pozwolenie na okaziciela zostało mu odebrane oraz by odnośna osoba broni nie posiadała nielegalnie.

Okólnik Nr 122 z dnia 12 sierpnia 1922 r. (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 54, poz. 7)— uchyla się.

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

248.

PISMO OKÓLNE

z dnia 6 listopada 1937 r.

o zastępczym powszechnym obowiązku wojskowym (stosunek osób wykluczonych od służby wojskowej).

(Nr Wojsk. F. 25/3).

Do
Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostw.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstem Spraw Wojskowych wyjaśnia, że nie należy powoływać do odbycia zastępczego powszechnego obowiązku wojskowego osób wykluczonych od służby wojskowej na podstawie art. 9 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym w okresie trwającego wykluczenia.

O powyższym należy powiadomić Zarządy Gmin.

Pismo niniejsze wiąże się pośrednio z pismem z dn. 29.X.1937 r. Nr Wojsk. F. 70/1 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 30, poz. 226),

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

249.

PISMO OKÓLNE

z dnia 9 grudnia 1937 r.

o zastępczym powszechnym obowiązku wojskowym

(Nr Wojsk. F-91-1)

Do
Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostw.

Nawiązując do ostatniego ustępu pisma okólnego z dnia 21 września 1937 r. Nr Wojsk. F/18/1 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 26, poz. 196), celem uniknięcia ewentualnych wątpliwości na tle postanowienia § 16 punkt b) rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 sierpnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 481), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że postanowienie to obejmuje wszelkie przeszkolenia w o. pl. i o. pg., nie wyłączając przeszkolenia ratowniczo-sanitarnego w Polskim Czerwonym Krzyżu.

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

Otrzymuje ponadto do wiadomości:
Ministerstwo Spraw Wojskowych—Gabinet Ministra,
" " " Departament Uzupełnień,
" Opieki Społecznej D. S. S.,
Zarząd Główny Polskiego Czerwonego Krzyża,
Delegat Rządu dla spraw Polskiego Czerwonego Krzyża.

250.

PISMO OKÓLNE

z dnia 14 grudnia 1937 r.

o zaliczkach na uposażenie dla pracowników kontraktowych (emerytów)

(Nr. GB. 11-20-7)

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo podaje do wiadomości i stosowania poniżej umieszczone pismo Prezydium Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1937 r. Nr 42-2/82 w sprawie zaliczek na uposażenie dla pracowników kontraktowych, pobierających zaopatrzenie emerytalne.

Powołany w tym piśmie okólnik P. Prezesa Rady Ministrów z 22 czerwca 1934 r. Nr 42 2/18 podany został pismem okólnym z 7 lipca 1934 r, Nr GB. 14/6/3 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 19, poz. 185).

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Otrzymują nadto:
Komenda Główna Policji Państwowej,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny.

PREZYDIUM RADY MINISTRÓW
Warszawa, dnia 22 listopada 1937 r.
Nr. 42-2/82.

Do
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie.

Na pismo z dnia 30 października 1937 r. Nr. GB. 11/20/5 Prezydium Rady Ministrów wyjaśnia, że zaliczki na uposażenie pracowników kontraktowych (emerytów) mogą być udzielane w trybie ustalonym w postanowieniach pkt. VII okólnika P. Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 czerwca 1934 r. Nr. 42-2/18 z tym, że pracownicy kontraktowi winni zabezpieczyć mającą im być udzieloną zaliczkę, bądź hipotecznie, bądź też przez złożenie zobowiązania dwu wypłacalnych ręczycieli (stałych lub prowizorycznych urzędników państwowych, posiadających uprawnienia emerytalne).

Ponadto pracownik kontraktowy, emeryt, przed udzieleniem mu zaliczki winien złożyć deklarację wyrażającą zgodę na potrącanie mu rat zaliczki również i z uposażenia emerytalnego w wypadku rozwiązania z nim stosunku umownego.

(—) J. Jagiełło.
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO

251.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych Zjednoczeniu Kurkowych Bractw Strzeleckich Rzeczypospolitej Polskiej (Poznań, Aleje Marcinkowskiego 26) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznak i mundurów według załączonego wzoru*).

Odznaka może być używana:

a) na szyldach, papierach i legitymacjach;

b) na pieczęciach z nazwą stowarzyszenia w otoku;

c) jako odznaka członkowska.

Pieczęcie mogą być używane zgodnie ze statutem stowarzyszenia.

Za odznakę dla członków Kurkowych Bractw Strzeleckich i dla członków Zarządu Bractw Zarząd pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 2 zł. 50 gr. za odznakę dla członków Kurkowych Bractw Strzeleckich i 3 zł 75 gr. za odznakę dla członków Zarządu Bractw.

(Warszawa, dnia 14 grudnia 1937 r. Nr AP. 3-48).

Za MINISTRA
(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

252.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam Towarzystwu „Proświta" (Lwów) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki według załączonego wzoru*).

Odznaka może być używana na pieczęciach z nazwą stowarzyszenia w otoku.

Pieczęcie z odznaką mogą być używane zgodnie ze statutem stowarzyszenia.

Dotychczasowe pieczęcie mogą być używane do dnia 1-go listopada 1938 roku.

(Warszawa, dnia 14 grudnia 1937 r. Nr AP. 3-100)

Za MINISTRA
(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

253.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) odmawiam Związkowi Marynarzy Rezerwy (Łódź, ul. Andrzeja 34) udzielenia pozwolenia na ustanowienie i używanie odznak i mundurów według załączonego wzoru*).

Decyzja niniejsza, jako pozostawiona całkowicie swobodnej ocenie władzy, nie wymaga uzasadnienia zgodnie z art. 75 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 III 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341).

Decyzja ta jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

(Warszawa, dnia 14 grudnia 1937 r. Nr AP. 3-146).

Za MINISTRA
(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

*) Nie przedrukowano.

254.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych Organizacji Młodzieży Pracującej (Warszawa, ul. Nowy Świat 21) pozwolenia na ustanowienie i używanie *odznak i munduru* według załączonego wzoru*).

Odznaka może być używana jako odznaka członkowska do noszenia w klapie.

Chorągwie mogą być używane przy zbiorowych wystąpieniach Zarządu i jego członków.

Za odznaki członkowskie Zarząd pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 60 gr.

Wydawanie odznaki stowarzyszenia osobom nie będącym jego członkami jest zakazane.

(Warszawa, dnia 14 grudnia 1937 r. Nr AP. 3-150).

Za MINISTRA
(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

255.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam stowarzyszeniu p. n. „Landesverband der Evangelischen Frauenhilfe" (Poznań, ul. Cieszkowskiego 3) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznak według załączonego wzoru*).

Odznaka może być używana jako odznaka członkowska do noszenia w klapie.

Za odznaki członkowskie Zarząd pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 1 zł. 20 gr.

Wydawanie odznaki stowarzyszenia osobom nie będącym jego członkami jest zakazane.

(Warszawa, dnia 14 grudnia 1937 r. Nr AP. 3-151).

Za MINISTRA
(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

*) Nie przedrukowano.

256.

PISMO OKÓLNE

z dnia 16 grudnia 1937 r.

o odroczeniu służby wojskowej z tytułu studiów.

(Nr Wojsk. B. 8-5-6).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostw.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje:

1. Prywatne Gimnazjum Męskie ks. ks. Misjonarzy w Wilnie, które w bieżącym roku szkolnym zorganizowało klasę VIII, posiadającą prawa szkół państwowych, daje prawo do odroczenia służby wojskowej z art. 63 p. 1 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

2. Prywatne Gimnazjum Koedukacyjne Żydowskiego Towarzystwa Szkoły Średniej w Słonimie (województwo nowogródzkie) utraciło prawa szkół państwowych, wskutek czego uczniowie kl. VIII tego gimnazjum nie mogą obecnie korzystać z odroczeń służby wojskowej.

O powyższych zmianach należy uczynić odpowiednie adnotacje w Cz. I wykazu szkół, których uczniowie są uprawnieni do odroczenia terminu odbycia czynnej służby wojskowej (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 420—1937 r.).

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

Otrzymują do wiadomości:
Ministerstwo Spraw Wojskowych
Dep. Uzupełnień
Ministerstwo Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego.

257.

PISMO OKÓLNE

z dnia 16 grudnia 1937 r.

o cenach kawy.

(Nr Apr. 57-9-20)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów i Prezydentów Miast.

Nawiązując do pisma okólnego z dnia 28 kwietnia 1937 r. Nr Apr. 57/9-1 w sprawie cen kawy i herbaty (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 11, poz. 87) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości, że Zrzeszenie Importerów Kawy i Herbaty obniżyło z dniem 25 listopada b. r. ceny kawy palonej Rio 7 i Victoria 7 ze zł 6.10 na zł 5.90.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów o roztoczenie uwagi, by cena ta była w handlu detalicznym istotnie przestrzegana.

(—) Dr Igielski
DYREKTOR BIURA APROWIZACYJNEGO

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 9 grudnia Nr 83 Rok 1937

Poz. 601. Konwencja dla ułatwienia międzynarodowego obiegu filmów, mających charakter wychowawczy, podpisana w Genewie dnia 11 października 1933 r. (Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 18 marca 1937 r. — Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 163).

Poz. 602. Oświadczenie rządowe z dnia 24 listopada 1937 r. w sprawie złożenia przez Polskę i inne państwa dokumentów ratyfikacyjnych oraz zgłoszenia przystąpień do konwencji z dnia 11 października 1933 r. dla ułatwienia międzynarodowego obiegu filmów, mających charakter wychowawczy.

Poz. 603. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1937 r. o częściowej zmianie tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych.

Na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. W tabeli stanowisk, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 780), zmienionej rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 370), z dnia 21 stycznia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 67) oraz z dnia 12 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 431), wprowadza się zmiany następujące:

W części, dotyczącej Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej.

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", a ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 10 stanowisko „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Biura Sejmu.

W kolejności pod poz. 6 przed stanowiskiem „Komendant Straży Marszałkowskiej" dodaje się stanowisko „Kierownik Kancelarii"; skreśla się wszystkie stanowiska wymienione pod poz. 8 i w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", a ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator" i pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista", „Magazynier", „Pomocnik archiwalny (biblioteczny)", „Rachmistrz", „Zastępca Komendanta Straży Marszałkowskiej".

W części, dotyczącej Biura Senatu.

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 7 i w jego miejsce wstawia się

stanowisko „Starszy rejestrator“, a ponadto dodaje się pod poz. 8 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 9 stanowiska: „Kancelista“, „Magazynier“ i „Rachmistrz“.

W części, dotyczącej Prezydium Rady Ministrów.

W rubryce „Zarząd Centralny“:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, a ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator“ i pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista“ oraz „Rachmistrz“.

W rubryce „Władze, urzędy i instytucje przy Prezesie Rady Ministrów“:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 6 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, a ponadto dodaje się pod poz. 7 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 8 stanowiska: „Kancelista“ i „Rachmistrz“.

W części dotyczącej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W rubryce „Zarząd Centralny“:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 9 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, a ponadto dodaje się pod poz. 10 stanowisko „Rejestrator“ i pod poz. 11 stanowiska: „Kancelista“, „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Władze i urzędy bezpośrednio podległe“:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 10 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, a ponadto dodaje się pod poz. 11 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 12 stanowiska: „Kancelista“, „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Władze i urzędy pośrednio podległe“:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 6 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, a ponadto dodaje się pod poz. 7 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 8 stanowiska: „Kancelista“, „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

W części, dotyczącej Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

W rubryce „Zarząd Centralny“:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 9 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, a ponadto dodaje się pod poz. 10 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 11 stanowiska: „Kancelista“, „Rachmistrz“.

W części, dotyczącej Ministerstwa Spraw Wojskowych.

W rubryce „Zarząd Centralny“:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, a ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator“ i pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista“, „Kreślarz“, „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Urzędy i instytucje bezpośrednio podległe“:

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 9, a w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto pod poz. 10 dodaje się stanowisko „Rejestrator“ i pod poz. 11 stanowiska: „Kancelista“, „Kreślarz“, „Magazynier“, „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Urzędy i instytucje pośrednio podległe“:

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 6, a w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto pod poz. 7 dodaje się stanowisko „Rejestrator“ i pod poz. 8 stanowiska: „Kancelista“, „Kreślarz“, „Magazynier“, „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

W części, dotyczącej Ministerstwa Skarbu.

W rubryce „Zarząd Centralny“:

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 12, a w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 13 stanowisko „Rejestrator“ i pod poz. 14 stanowiska: „Kancelista“, „Magazynier“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje bezpośrednio podległe“:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista“, „Kreślarz“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje pośrednio podległe“:

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 6 i w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 7 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 8 stanowiska: „Kancelista“, „Kasjer“, „Kreślarz“, „Poborca skarbowy“, „Rachmistrz“ i „Rewident skarbowy“.

W części, dotyczącej Ministerstwa Sprawiedliwości.

W rubryce „Zarząd Centralny“:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Sądy i Prokuratury“:

Skreśla się stanowisko „Pomocnik (kancelaryjny, rachunkowy)“ wymienione w kolejności pod poz. 5 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 6 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 7 stanowiska: „Kancelista“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Zakłady“:

Skreśla się stanowisko wymienione w ko-

lejności pod poz. 2 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 3 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 4 stanowiska: „Kancelista“ i „Rachmistrz“.

W części, dotyczącej Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

W rubryce „Zarząd Centralny“:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 10 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 11 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 12 stanowiska: „Kancelista“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Władze, zakłady i instytucje bezpośrednio podległe“:

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 11, i w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 12 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 12 stanowiska: „Kancelista“, „Magazynier“, „Podleśniczy“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje pośrednio podległe“:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 4 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 5 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 6 stanowiska: „Kancelista“ i „Rachmistrz“.

W części, dotyczącej Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

W rubryce „Zarząd Centralny“:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista“, „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Władze, urzędy i instytucje bezpośrednio podległe“:

A. Urzędy Wojewódzkie:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 6 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 7 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 8 stanowiska: „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

B. Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 7 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 8 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 9 stanowiska: „Kancelista“, „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

D. Państwowe Zakłady Chowu Koni:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 3 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 4 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 5 stanowiska: „Felczer“ i „Kancelista“.

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje pośrednio podległe“:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 4 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 5 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 6 stanowiska: „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

W części, dotyczącej Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

W rubryce „Zarząd Centralny“:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 11 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 12 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 13 stanowiska: „Kancelista“, „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje bezpośrednio podległe“.

W kolejności pod poz. 8 po stanowisku „Nadzorca wydm“ dodaje się stanowisko „Starszy rejestrator“; skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 9, a w ich miejsce wstawia się stanowisko „Rejestrator“, ponadto w kolejności pod poz. 10 dodaje się stanowiska: „Cechowniczy“, „Dozorca wydm“, „Instruktor rybacki“, „Kancelista“, „Latarnik morski“, „Magazynier“, „Pomocnik techniczny“, „Rachmistrz“.

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje pośrednio podległe“:

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 6 i w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 7 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 8 stanowiska: „Kancelista“, „Magazynier“, „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

W części, dotyczącej Ministerstwa Komunikacji.

W rubryce „Zarząd Centralny“;

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 9 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 10 stanowisko „Rejestrator“ oraz pod poz. 11 stanowiska: „Kancelista“, „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje bezpośrednio podległe“:

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 7, a w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 8 stanowisko „Rejestrator“ i pod poz. 9 stanowiska: „Kancelista“, „Kontroler ruchu drogowego“, „Magazynier“, „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje pośrednio podległe“:

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 5 i w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator“, ponadto dodaje się pod poz. 6 stanowisko „Rejestrator“, a pod poz. 7 stanowiska: „Kancelista“, „Magazynier“, „Pomocnik techniczny“ i „Rachmistrz“.

W rubryce „Państwowy Instytut Meteorologiczny".

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 7 i w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 8 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 9 stanowiska: „Kancelista", „Magazynier", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Ministerstwa Opieki Społecznej.

W rubryce „Zarząd Centralny":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 9 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 10 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 11 stanowiska: „Kancelista" i „Rachmistrz".

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje bezpośrednio podległe":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 9 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 10 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 11 stanowiska: „Kancelista", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje pośrednio podległe":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator", oraz pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista", „Pomocnik techniczny", „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

W rubryce „Zarząd Centralny":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista" i „Rachmistrz".

Wszystkie stanowiska, wprowadzone przepisami rozporządzenia niniejszego, w rubryce „kategoria" zalicza się do kategorii III.

§ 2. Urzędnicy, zajmujący stanowiska, nie przewidziane tabelą stanowisk, zostaną do dnia 1 stycznia 1938 r. przemianowani na stanowiska tą tabelą objęte.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 604. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 29 października 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Skarbu, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu oraz Komunikacji o postępowaniu przy wymiarze i poborze należności na rzecz Funduszu Pracy.

Na podstawie art. 30 ust. (2) lit. c) ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 58, poz. 555), zmienionej rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej: z dnia 12 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 597), z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 621), z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 649), z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 849), z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) i dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 25) oraz na podstawie art. 30 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 163), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrobocia z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 849), zarządzam co następuje:

I. WYMIAR I POBÓR NALEŻNOŚCI.

Wkładki za zabezpieczenie robotników na wypadek bezrobocia.

(Art. 7 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia).

§ 1. (1) Zakłady pracy, obowiązane do zabezpieczenia zatrudnionych robotników na wypadek bezrobocia (art. 1 ust. (1) i (3) ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia oraz § 1 ust. (1) i § 2 ust. (1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 546), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 602)), powinny w ciągu dni 14 od daty powstania obowiązku zabezpieczenia zarejestrować się w wojewódzkim biurze Funduszu Pracy (ekspozyturze).

(2) Zarejestrowanie się polega na zgłoszeniu: nazwy (firmy) i adresu zakładu pracy, nazwiska posiadacza i odpowiedzialnego kierownika tego zakładu, rodzaju produkcji (przedmiotu działalności) oraz ogólnej liczby zatrudnionych pracowników i osobno — liczby zatrudnionych robotników.

(3) W razie powstania okoliczności, powodujących ustanie obowiązku zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, w szczególności unieruchomienia zakładu pracy, spadku ogólnej liczby zatrudnionych pracowników, poniżej pięciu, zakład pracy powinien zawiadomić wojewódzkie biuro Funduszu Pracy (ekspozyturę) o tych okolicznościach w ciągu 14 dni od daty ich powstania.

§ 2. (1) Zakłady pracy, objęte obowiązkiem zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, z wyjątkiem tych, które zgodnie z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 546) zapewniły robotnikom zabezpieczenie na wypadek bezrobocia we własnym zakresie, powinny nadsyłać do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury) do dnia 10 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły

wyciągi z ksiąg płacy lub odpisy imiennych wykazów wypłat (list płacy).

Wyciągi te lub odpisy powinny zawierać dane następujące:

1) wskazanie okresów płatniczych,

2) całkowitą kwotę zarobku, wypłaconego robotnikowi w poszczególnym okresie płatniczym,

3) ilość dni pracy, za które zarobek ten został wypłacony,

4) kwotę wkładki, przypadającej za poszczególnego robotnika,

5) ogólną sumę wkładek za poszczególny okres płatniczy.

(2) Wyciągi lub odpisy, przewidziane w ust. (1), powinny nadto zawierać:

1) w przypadku przyjęcia do pracy lub zwolnienia z pracy robotnika — datę rozpoczęcia lub zakończenia pracy,

2) w razie zatrudniania robotników sezonowych i niesezonowych — wskazanie, którzy robotnicy są robotnikami sezonowymi,

3) w przypadku zabezpieczenia mniej niż pięciu robotników — uzasadniającą obowiązek zabezpieczenia liczbą wszystkich pracowników umysłowych i robotników łącznie.

(3) Dyrektor Funduszu Pracy może zwolnić większe zakłady pracy od nadsyłania wyciągów lub odpisów, o których mowa w ustępach poprzedzających, pod warunkiem wszakże nadsyłania w terminie, określonym w ust. (1), deklaracji należności według wzoru ustalonego w załączniku Nr 1.

(4) Przedsiębiorstwa państwowe mogą zamiast wyciągów lub odpisów, o których mowa w ust. (1) i (2), nadsyłać w terminie, określonym w ust. (1), jedynie deklaracje należności według wzoru ustalonego w załączniku Nr 1.

§ 3. Przy obliczaniu przez zakład pracy wkładki za zabezpieczenie na wypadek bezrobocia należy całkowity zarobek (bez potrąceń), wypłacony robotnikowi za okres płatniczy, zaokrąglić w groszach do 50, jeżeli kwota groszy jest mniejsza od 50, — i do 1 złotego, jeżeli kwota groszy przekracza 50.

§ 4. (1) W razie nienadesłania w terminie danych, przewidzianych w § 2 lub w § 1 ust. (3), wymiaru i poboru wkładek dokonywa z urzędu wojewódzkie biuro Funduszu Pracy (ekspozytura) na podstawie wymiaru z poprzedniego okresu lub innych danych.

(2) Wojewódzkie biuro Funduszu Pracy (ekspozytura) sprawuje w zakładach pracy kontrolę nad wymiarem i poborem wkładek.

§ 5. Wkładki za zabezpieczenie na wypadek bezrobocia należy uiszczać co miesiąc z dołu, najpóźniej do dnia 20 następnego miesiąca, co zaś dotyczy zakładów górniczych i hutniczych — do dnia 25 następnego miesiąca; wkładki te należy wpłacać do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury).

Opłaty od uposażeń i wynagrodzeń za pracę oraz emerytur, rent i innych zaopatrzeń.

(Art. 15 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 6. (1) Opłaty, przewidziane w art. 15 ustawy o Funduszu Pracy, potrącają: Skarb Państwa, zakłady, fundusze, przedsiębiorstwa i monopole państwowe, związki samorządowe oraz inne instytucje prawnopubliczne bądź inni służbodawcy i pracodawcy, przy każdorazowej wypłacie uposażeń, wynagrodzeń za najemną pracę, emerytur, rent lub innych zaopatrzeń.

(2) Za podstawę do obliczenia opłaty, wymienionej w ust. (1), przyjmuje się całkowitą kwotę (bez potrąceń) każdorazowo przypadającego do wypłaty wraz ze świadczeniami w naturze uposażenia służbowego, stałego wynagrodzenia za najemną pracę, emerytury, renty lub innego zaopatrzenia, przy czym kwotę tę należy zaokrąglić w groszach do 50, jeżeli kwota groszy jest mniejsza od 50 — i do 1 złotego, jeżeli kwota groszy przekracza 50.

(3) Wartość świadczenia w naturze ustala się według norm, stosowanych przez ubezpieczalnie społeczne przy pobieraniu składek ubezpieczeniowych.

(4) W odniesieniu do nauczycieli szkół powszechnych, którzy otrzymują od związków samorządowych mieszkania w naturze lub równowartość tych mieszkań w gotówce, potrąceń wymienionych w ust. (1) od tych świadczeń związków samorządowych dokonywają władze szkolne, wypłacające nauczycielom uposażenie służbowe lub wynagrodzenie za pracę — na podstawie danych udzielanych przez związki samorządowe.

§ 7. (1) Kwoty opłat, przewidzianych w art. 15 ust. (1), (2) i (4) ustawy o Funduszu Pracy, potrącane i dopłacane przez zakłady, fundusze, przedsiębiorstwa i monopole państwowe, związki samorządowe oraz inne instytucje prawnopubliczne bądź innych pracodawców, poza przypadkami wymienionymi w ust. (2) należy wpłacać do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury) w terminach, określonych w § 5; równocześnie należy złożyć właściwemu wojewódzkiemu biuru Funduszu Pracy (ekspozyturze) deklarację, podającą, kto wnosi opłaty, z jakiego tytułu i za jaki okres czasu, oraz wykazującą kwoty opłat. Dane te mogą być zamieszczone w odpisach (wyciągach) z ksiąg płacy bądź też w deklaracjach należności przewidzianych w § 2.

(2) Kwoty opłat, przypadające za osoby, które z tytułu stosunku publicznoprawnego pobierają z przedsiębiorstw lub monopoli państwowych uposażenie lub zaopatrzenie, obliczone bez państwowego podatku dochodowego, należy w ciągu 20 dni po uskutecznieniu wypłaty tego uposażenia lub zaopatrzenia wpłacać do Funduszu Pracy, z podaniem na blankiecie nadawczym bądź w deklaracji tytułu wpłaty i okresu, za jaki kwoty te są uiszczane.

(3) Kwoty potrącane i dopłacane przez Skarb Państwa należy w terminie do dni 20 po dokonaniu potrąceń lub uskutecznieniu wypłaty uposażenia służbowego, od którego uiszcza się dopłatę, wpłacić do kasy urzędu skarbowego, z podaniem na blankiecie nadawczym bądź w deklaracji tytułu wpłaty i okresu, za jaki kwoty te są uiszczane.

Opłaty od diet posłów i senatorów.

(Art. 16 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 8. Opłaty od diet posłów i senatorów potrącają przy każdorazowej wypłacie diet właściwe Biura: Sejmu, Senatu i Sejmu Śląskiego. Opłaty te należy wpłacać w ciągu 7 dni od daty potrącenia do kasy urzędu skarbowego, przyczym na blankiecie nadawczym lub w deklaracji należy podać: tytuł wpłaty, liczbę osób, którym opłaty potrącono, sumę wypłaconych diet, okres czasu, za jaki diety wypłacono, i sumę potrąconych opłat.

Opłaty od notariuszów, pisarzy hipotecznych i wolnych zajęć zawodowych.

(Art. 17 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 9. (1) Za podstawę obliczenia wysokości opłat od notariuszów i pisarzy hipotecznych oraz od samodzielnych wolnych zajęć zawodowych służy dochód, osiągnięty z danej pracy zawodowej i ustalony przy obliczaniu ogólnego dochodu dla wymiaru państwowego podatku dochodowego. Zmiany wysokości dochodu z pracy zawodowej, powstałe w wyniku rozstrzygnięcia odwołania, pociągają za sobą jednocześnie zmianę w wysokości opłaty.

(2) Obliczenie i pobór opłat uskuteczniają urzędy skarbowe, w których okręgu wymierza się państwowy podatek dochodowy, jednocześnie z obliczeniem i poborem właściwego podatku dochodowego.

(3) O wysokości opłaty czyni się wzmiankę na nakazie płatniczym państwowego podatku dochodowego. Opłatę należy uiścić w terminie płatności podatku dochodowego.

(4) W przypadku zwolnienia płatnika od podatku dochodowego na podstawie art. 27 i 29 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) następuje również zwolnienie od opłaty przewidzianej w art. 17 ustawy o Funduszu Pracy.

Opłaty od tantiem.

(Art. 18 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 10. Przedsiębiorstwa i zakłady pracy, wypłacające tantiemy, potrącają przy każdej wypłacie opłaty od tych tantiem. Opłaty, potrącone w ciągu miesiąca, należy wpłacać do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury) w ciągu pierwszych 7 dni następnego miesiąca. Równocześnie z wpłatą tych opłat należy na blankiecie nadawczym lub w deklaracji wskazać: tytuł wpłaty, osoby, którym wypłacono tantiemy, i wysokość wypłaconych tantiem.

Opłaty od biletów wstępu na zabawy, widowiska i zawody sportowe.

(Art. 19 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 11. Opłaty od biletów wstępu na publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe uiszczają osoby, nabywające bilety wstępu, a inkasują je i są za te opłaty odpowiedzialni właściciele przedsiębiorstw lub osoby odpowiedzialne za przedsiębiorstwa albo urządzające zabawy, rozrywki, widowiska lub zawody sportowe.

(2) Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania (§ 23 ust. (2)), należy wpłacać do kasy gminnej, równocześnie z zainkasowanym komunalnym podatkiem od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, a w przypadku gdy podatek komunalny nie jest pobierany, najdalej w ciągu 5 dni po dniu zabawy, rozrywki, widowiska lub zawodów sportowych. Jednocześnie należy przedłożyć wykaz opłat od biletów wstępu według wzoru ustalonego w załączniku Nr. 2.

Opłaty od totalizatora.

(Art. 20 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 12. Opłaty od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze) uiszczają osoby grające w wysokości 1% stawki, a przy zakładach łącznych — w wysokości 1% od stawki początkowej, pomnożonej przez liczbę koni, objętych grą łączną. Opłaty inkasują i są za nie odpowiedzialne towarzystwa wyścigów konnych. Wpływy z opłat należy wpłacać do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury) w drugim nieświątecznym dniu po odbytych wyścigach. Jednocześnie należy złożyć zestawienie obrotów, dokonanych w danym dniu wyścigowym we wzajemnych zakładach.

Opłaty od cukru i piwa.

(Art. 21, 22 i 29 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 13. Do wymiaru, poboru i kontroli opłat od cukru i od piwa oraz do odwołań od wymiaru tych opłat stosuje się odpowiednio przepisy, dotyczące podatku spożywczego od cukru i piwa, z zachowaniem trybu następującego:

1) osoby, obowiązane do uiszczenia tych opłat, wpłacają je do kasy urzędu skarbowego, względnie, o ile chodzi o opłaty od cukru i piwa, przywożonego z zagranicy — do urzędu celnego, wskazując w deklaracji płatniczej lub na blankiecie nadawczym przeznaczenie wpłaconych kwot; od cukru i piwa, przywożonego z obszaru W. M. Gdańska, opłaty uiszcza się w kasie urzędu skarbowego, a dowód wpłaty składa się w urzędzie przekazowym odbiorczym;

2) opłaty te nie podlegają kredytowaniu;

3) w przypadkach, gdy pobrany podatek od cukru lub piwa podlega zwrotowi, zwraca się również pobraną opłatę.

Opłaty od żarówek.

(Art. 23 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 14. (1) Opłaty od żarówek elektrycznych uiszczają producenci w kasie urzędu skarbowego, wskazując na blankiecie nadawczym lub w deklaracji, tytuł wpłacanych kwot i ilość sprzedanych żarówek; opłaty uiszcza się w terminie obowiązującym dla zapłaty najbliższej zaliczki na podatek przemysłowy, przypadającej po sprzedaży. Zezwolenie na odroczenie zapłaty zaliczki na podatek przemysłowy nie może dotyczyć obowiązku uiszczenia opłaty. Obowiązek uiszczenia opłaty od żarówek elektrycznych powstaje dla

producenta z chwilą ich sprzedaży na rynku wewnętrznym.

(2) Opłatom tym podlegają jedynie żarówki, wprowadzone do obrotu handlowego oddzielnie od aparatów, których część składową stanowią.

(3) Przy sprowadzaniu żarówek z zagranicy do uiszczenia opłaty obowiązana jest osoba upoważniona w myśl przepisów celnych do rozporządzenia towarem.

(4) Przy sprowadzaniu żarówek z W. M. Gdańska obowiązek uiszczania opłaty ciąży na osobie, dla której według dowodów przekazowych przeznaczona jest przesyłka; dowód uiszczenia opłaty w kasie urzędu skarbowego należy przedstawić przy odbiorze żarówek w urzędzie przekazowym odbiorczym.

Opłaty od spożycia gazu.

(Art. 24 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 15. (1) Opłaty od spożycia gazu do użytku domowego uiszczają odbiorcy gazu, a w przypadkach sprzedaży gazu z automatów gazomierzy — sprzedawcy gazu; w obu tych przypadkach sprzedawcy gazu inkasują opłaty i są za nie odpowiedzialni.

(2) Sprzedawcy gazu obowiązani są obliczać i pobierać opłaty od spożycia gazu do użytku domowego przy każdorazowym, chociażby tylko częściowym, regulowaniu przez poszczególnych odbiorców należności za pobrany gaz.

(3) Opłaty oblicza się od należności za sprzedany gaz, uwidocznionej w wystawionych dla odbiorców rachunkach lub pobranej za pośrednictwem liczników — automatów — gazomierzy; do sumy rachunku za zużyty gaz dolicza się opłatę w ten sposób, by kwota opłaty była odrębnie uwidoczniona w rachunku.

(4) Przy obliczaniu kwot opłaty nie bierze się pod uwagę sum mniejszych od $\frac{1}{2}$ grosza, natomiast od $\frac{1}{2}$ grosza wzwyż zaokrągla się do pełnego grosza.

(5) Opłaty, pobrane przez sprzedawcę gazu lub obowiązujące sprzedawcę, należy wpłacać do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury) w ciągu 5 dni po upływie każdego półmiesięcznego okresu, czyli kwoty pobrane lub obciążające od dnia 1 do 15 należy wpłacać do dnia 20 tegoż miesiąca, pobrane zaś lub obciążające w czasie od dnia 16 do końca miesiąca — do dnia 5 każdego następnego miesiąca.

(6) Na blankiecie nadawczym lub w deklaracji należy wymienić: sprzedawcę gazu, tytuł i sumę opłaty, okres czasu, za który opłata ulega uiszczeniu, liczbę odbiorców gazu, od których pobrano opłaty, sumę należności za sprzedany im w tym czasie gaz oraz sumę należności, otrzymaną za pośrednictwem liczników — automatów — gazomierzy.

Opłaty od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych.

(Art. 25 ustawy o Funduszu Pracy)

§ 16. (1) Opłaty od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych uiszczają osoby przebywające w tych zakładach między godzinami 24 a 6. Opłaty te inkasują, niezależnie od uregulowania rachunków za konsumcję, osoby, prowadzące zakład gastronomiczny lub salę bilardową na własny rachunek, czy to w charakterze właścicieli, czy też użytkowników, i ponoszą za te opłaty odpowiedzialność; osoby te otrzymują w zarządzie gminy za pokwitowaniem bloczki odpowiednio ponumerowanych i ostemplowanych biletów i bilety te wydają osobom, obowiązanym do uiszczania opłaty. Na wydanym bilecie należy oznaczyć datę jego wydania. Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania (§ 23 ust. (2)), należy wpłacić do kasy gminnej w ciągu 5 dni; na blankiecie nadawczym lub w deklaracji należy podać numery bloczków i biletów zużytych przy inkasowaniu opłat. Wszystkie osoby, znajdujące się w zakładach gastronomicznych lub salach bilardowych między godziną 24 a 6 i obowiązane do uiszczania opłaty, powinny okazywać wykupione bilety kontrolerom zarządu gminy.

(2) Przy zastąpieniu opłat powyższych przez miesięczną opłatę ryczałtową, za podstawę obliczenia opłat ryczałtowych służy przeciętny miesięczny wpływ z opłat niezryczałtowanych, pobranych w ciągu pierwszego lub drugiego, poprzedzającego zryczałtowanie, półrocza kalendarzowego.

Opłaty od czynszu za najem mieszkań lub budynków.

(Art. 26 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 17. (1) Opłaty od czynszu za najem mieszkań lub budynków ponoszą i uiszczają w całości właściciele nieruchomości bez prawa regresu do najemcy (lokatora). Opłaty od osiągniętego w danym kwartale kalendarzowym czynszu należy w ciągu drugiego miesiąca następującego po tym kwartale wpłacić do kasy urzędu skarbowego; równocześnie należy złożyć w kasie urzędu skarbowego wykaz otrzymanych sum czynszu osiągniętego w ubiegłym kwartale kalendarzowym wraz z wykazem opłat według wzoru ustalonego w załączniku Nr. 3,

(2) Za podstawę obliczenia opłaty należy brać jedynie czynsz, osiągnięty z najmu, bez doliczania należności za dodatkowe świadczenia, jak np.: za najem urządzenia przy najmie willi, teatrów, kin itp. za opał, światło, windę, obsługę itp.

(3) Za jednoizbowe mieszkanie uważa się mieszkanie o jednej izbie mieszkalnej z piecem lub bez pieca kuchennego; za dwuizbowe mieszkanie — o jednej izbie mieszkalnej i osobnej kuchni, bądź o dwóch izbach mieszkalnych bez kuchni.

II. UISZCZANIE W NATURZE ZALEGŁYCH PODATKÓW.

(Art. 27 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 18. (1) Świadczeniami w naturze mogą być spłacone w całości lub w części zaległości z prawomocnych wymiarów, powstałe przed

dniem 1 kwietnia 1933 r. z tytułu państwowych podatków: gruntowego, dochodowego (dział 1), majątkowego, spadkowego i od darowizn z wyłączeniem dodatków do tych podatków, pobieranych na rzecz związków samorządowych oraz przypadających tymże związkom udziałów w tych podatkach. Świadczenia w naturze, polegające na dostarczaniu przez podatników materiałów i artykułów, obejmować mogą materiały, potrzebne do wykonywania robót finansowanych przez Fundusz Pracy, oraz takie artykuły, które mogą być zużytkowane na cele bezpośredniej pomocy dla bezrobotnych.

(2) Organa powołane do wykonywania robót, finansowanych przez Fundusz Pracy lub zaprojektowanych z inicjatywy bądź przy współudziale Funduszu Pracy, podają do publicznej wiadomości w sposób używany w danej miejscowości, jakie świadczenia w naturze, gdzie, kiedy, przez kogo i według jakich cen będą przyjmowane za zaległe podatki.

(3) Przed przyjęciem oferty organ prowadzący roboty ustala w urzędzie skarbowym, bądź o ile to dotyczy podatku gruntowego od płatników wymienionych w § 95 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 250) — w zarządzie gminy wiejskiej, czy i w jakiej wysokości podatnik posiada zaległości podatkowe, na których spłatę mogą być przyjęte zaoferowane świadczenia w naturze (ust. (1)). W przypadku nieposiadania przez podatnika zaległości podatkowych, odpowiadających wymogom ust. (1), prowadzący roboty odrzuca ofertę i o odrzuceniu jej lub też ograniczeniu do wysokości, odpowiadającej sumie zaległości na rzecz Skarbu Państwa, zawiadamia podatnika w terminie dziesięciodniowym od dnia otrzymania oferty.

(4) W razie przyjęcia oferty organ, prowadzący roboty, wydaje na żądanie podatnika zaświadczenie tymczasowe, stwierdzające rodzaj i ilość świadczeń, ich równowartość pieniężną i projektowany termin ich wykonania. Na podstawie tego zaświadczenia tymczasowego urząd skarbowy zawiesza postępowanie egzekucyjne w stosunku do zaległości do wysokości kwoty, uwidocznionej w zaświadczeniu, przy czym równocześnie z należnością podlegającą spłacie świadczeniami w naturze ulegają zawieszeniu również dodatki do podatków państwowych i udziały w tych podatkach, przypadające na rzecz związków samorządowych.

(5) Po wykonaniu świadczenia, organ, prowadzący roboty, wydaje podatnikowi zaświadczenie o wykonaniu według wzoru ustalonego w załączniku Nr. 4. Kasa urzędu skarbowego bądź zarządu gminy wiejskiej (ust. (3)) przyjmuje powyższe zaświadczenie na pokrycie należności podatkowej pod warunkiem jednoczesnej zapłaty w gotówce dodatków do podatków państwowych oraz udziałów w tych podatkach, przypadających na rzecz związków samorządowych, — i wydaje podatnikowi pokwitowanie kasowe.

(6) Odsetki i odsetki ulgowe należy obliczać do dnia wydania zaświadczenia.

§ 19. Do świadczeń w naturze w postaci dostarczania płodów rolnych, artykułów żywnościowych, materiałów opałowych, włókienniczych i innych, do przyjmowania ich przez organa Funduszu Pracy oraz do zaliczenia tych świadczeń na spłatę zaległości z tytułu podatków: gruntowego, dochodowego, majątkowego, spadkowego i od darowizn — w kwestiach nieuregulowanych rozporządzeniem niniejszym stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 listopada 1931 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania ustawy o uiszczaniu niektórych zaległych podatków w naturze na cele bezpośredniej pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 806).

III. PRZEPISY OGÓLNE O WŁAŚCIWOŚCI WŁADZ I TRYBIE POSTĘPOWANIA.

§ 20. (1) Kontrola nad prawidłowym obliczaniem opłat, wymienionych w §§ 11 i 16, oraz terminowym przekazywaniem tych opłat do kasy gminnej należy do zarządu gminy. Jeżeli opłaty nie zostały wpłacone do kasy gminnej w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 19 i 25 ustawy o Funduszu Pracy — zarząd gminy dokonywa z urzędu wymiaru i poboru tych opłat.

(2) Do wymiaru i poboru opłat, odsetek i odsetek ulgowych oraz do odwołań od wymiaru tych opłat, pod względem trybu postępowania i właściwości władzy, stosuje się odpowiednio przepisy, dotyczące samoistnych danin komunalnych.

§ 21. (1) Kontrola nad prawidłowym obliczaniem opłat, wymienionych w § 7 ust. (3) oraz w §§ 8, 9, 14 i 17, oraz nad terminowym przekazywaniem tych opłat do kasy urzędu skarbowego należy do urzędu skarbowego. Jeżeli opłaty nie zostały wpłacone w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 15, 16, 17, 23 i 26 ustawy o Funduszu Pracy, urząd skarbowy dokonywa z urzędu wymiaru i poboru tych opłat.

(2) Do wymiaru i poboru oraz do odwołań od wymiaru opłat, przewidzianych w art. 17 ustawy o Funduszu Pracy, pod względem trybu postępowania i właściwości władzy stosuje się odpowiednio przepisy ordynacji podatkowej dotyczące państwowego podatku dochodowego (dział I), o ile zaś to dotyczy opłat przewidzianych w art. 15, 16, 23 i 26 ustawy o Funduszu Pracy — stosuje się odpowiednio przepisy ordynacji podatkowej dotyczące państwowego podatku dochodowego (dział II). Do odsetek i odsetek ulgowych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych oraz w składkach i opłatach na rzecz prawnopublicznych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 8, poz. 88).

(3) Wpływy osiągnięte z opłat na rzecz Funduszu Pracy urzędy skarbowe i urzędy celne przekazują na rachunek specjalny Funduszu Pracy.

(4) Urzędy skarbowe i urzędy celne powinny udzielać organom Funduszu Pracy na ich żądanie informacyj, dotyczących wymiaru i poboru opłat na rzecz Funduszu Pracy.

§ 22. (1) Kontrola nad prawidłowym obliczaniem opłat, wymienionych w § 7 ust. (1) i (2) oraz w §§ 10, 12 i 15, jako też terminowym przekazywaniem tych opłat do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury) należy do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury). Jeżeli opłaty nie zostały wpłacone w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 15, 18, 20 i 24 ustawy o Funduszu Pracy — wojewódzkie biuro Funduszu Pracy (ekspozytura) dokonywa z urzędu wymiaru i poboru tych opłat.

(2) Do wymiaru i poboru opłat, odsetek i odsetek ulgowych oraz do odwołań od wymiaru tych opłat, pod względem trybu postępowania i właściwości władzy stosuje się odpowiednio przepisy, dotyczące wkładek za zabezpieczenie na wypadek bezrobocia.

(3) Minister Opieki Społecznej w drodze zarządzenia może powierzyć określonym instytucjom prawnopublicznym wymiar i pobór opłat, wymienionych w § 7 ust. (1), w stosunku do niektórych kategoryj płatników lub na niektórych obszarach Państwa; w zarządzeniu tym zostaną określone zasady i tryb wykonywania powyższych czynności oraz wysokość odszkodowania za ich wykonywanie.

§ 23. (1) Za czynności, związane z wymiarem, poborem i kontrolą opłat, wymienionych w §§ 11 i 16, przyznaje się gminom odszkodowanie w następującej wysokości procentowej od wpływów z opłat i odsetek:

1) 3% — przy opłatach od biletów wstępu,

2) 10% — przy opłatach od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych, względnie 3% przy opłatach zryczałtowanych.

(2) Za czynności, związane z inkasowaniem opłat wymienionych w §§ 11 i 16, przyznaje się inkasującym odszkodowanie w wysokości 2% zainkasowanych sum.

§ 24. Wpływy na rzecz Funduszu Pracy wraz z odsetkami, otrzymane w ciągu pierwszych piętnastu dni miesiąca, wpłacają: urzędy skarbowe, urzędy celne i zarządy gmin, po potrąceniu odszkodowania i ewentualnych zwrotów, na rachunek czekowy Funduszu Pracy w Pocztowej Kasie Oszczędności do dnia 20 tegoż miesiąca, a sumy otrzymane w drugiej połowie miesiąca — do dnia 5 następnego miesiąca.

§ 25. Kontrolę czynności, wynikających z rozporządzenia niniejszego a uskuteczniany ch przez gminy, bądź inne instytucje prawnopubliczne, wykonywa Fundusz Pracy, który również ustala formę okresowych rozrachunków.

§ 26. Przy ściąganiu należności Funduszu Pracy w drodze przymusowej stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych. W postępowaniu tym właściwe urzędy skarbowe, urzędy celne i zarządy gmin zastępują Fundusz Pracy jako wierzyciela, przy czym jednakże koszty, ponoszone w postępowaniu egzekucyjnym przez wierzyciela, obciążają Fundusz Pracy.

§ 27. Wkładki za zabezpieczenie na wypadek bezrobocia i opłaty, wymienione w rozporządzeniu niniejszym, mogą być wpłacane bezpośrednio do wskazanych w rozporządzeniu niniejszym właściwych urzędów i instytucyj lub na ich rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności.

§ 28. (1) Odraczanie oraz rozkładanie na raty zapłaty zaległych opłat, nad którymi kontrola należy do właściwości wojewódzkich biur Funduszu Pracy i ich ekspozytur (§ 22), jako też umarzanie tych opłat z powodu nieściągalności, przysługuje Dyrektorowi Funduszu Pracy, który swe uprawnienia w tym względzie może przekazać w całości lub w części wojewódzkim biurom Funduszu Pracy i ich ekspozyturom.

(2) Zasady odraczania oraz rozkładania na raty zapłaty zaległych opłat, nad którymi kontrola należy do władz, wymienionych w §§ 20 i 21, jako też umarzania tych opłat z powodu nieściągalności, ustala właściwy Minister w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej.

IV. PRZEPISY KOŃCOWE.

§ 29. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1938 r.

(2) Jednocześnie tracą moc:

1) rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 lipca 1932 r. w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Skarbu, Przemysłu i Handlu i Komunikacji o sposobie ściągania wkładek na rzecz Funduszu Bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 557) — oraz

2) rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o świadczeniach na rzecz Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 176), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 3 czerwca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 326) i rozporządzeniem z dnia 22 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 978). *).

Poz. 605. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 listopada 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej w sprawie określenia istotnych cech przemysłu ludowego, domowego i pracy chałupniczej jako zatrudnień zarobkowych, wyłączonych spod przepisów prawa przemysłowego.

Na podstawie art. 2 ust. (3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca

*) Załączników nie przedrukowano.

1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Przepisom prawa przemysłowego nie podlegają:

a) przemysł ludowy, polegający na wytwarzaniu przez ludność wiejską przedmiotów użytkowych i zdobniczych przeważnie o cechach etnicznych, opartych o miejscową tradycję ludową, z surowców (materiałów) własnych lub powierzonych, we własnych warsztatach pracy, samodzielnie lub wyłącznie przy pomocy osób należących do rodziny i domowników;

b) przemysł domowy, tj. uboczne zatrudnienie zarobkowe, polegające na wytwarzaniu lub przetwarzaniu wszelkiego rodzaju artykułów, dokonywanym samodzielnie we własnym imieniu i na własny rachunek, we własnym mieszkaniu lub obejściu, — o ile jest prowadzony przez osoby, których głównym zatrudnieniem, stanowiącym podstawę utrzymania, jest różna przedmiotowo od danego zatrudnienia ubocznego praca domowa lub zawodowa; przemysł domowy prowadzony przez ludność wiejską może obejmować również naprawianie oraz może być wykonywany poza własnym mieszkaniem lub obejściem, a także przy pomocy osób należących do rodziny i domowników;

c) praca chałupnicza, t. j. zawodowe i zarobkowe zatrudnienie osób fizycznych, wykonywane we własnym mieszkaniu pracującego lub innym miejscu, w którym tryb pracy nie jest normowany przez nakładcę, polegające na wyrabianiu, przerabianiu lub wykończaniu wszelkiego rodzaju artykułów, na podstawie umowy zawartej z nakładcą, na jego zlecenie i rachunek, — o ile dokonywana jest samodzielnie lub wyłącznie przy pomocy osób należących do rodziny i domowników.

(2) Przez ludność wiejską w myśl ust. (1) lit. a) rozumie się zamieszkałych stale w gminach wiejskich: 1) właścicieli i użytkowników gospodarstw wiejskich, 2) osoby trudniące się zawodowo pracą w cudzych gospodarstwach wiejskich, 3) osoby, których zawodem jest praca w gospodarstwach wiejskich, choćby się tą pracą, nie zmieniając zawodu, czasowo przestały trudnić, oraz 4) osoby, które pozostają na utrzymaniu osób wymienionych w pkt 1), 2) lub 3), żyjąc z nimi w domowej wspólnocie. Władza przemysłowa I instancji po wysłuchaniu opinii właściwych terytorialnie izb samorządu gospodarczego może zaliczyć do ludności wiejskiej w rozumieniu ust. (1) lit. a) także poszczególne osoby, zamieszkałe w gminach miejskich, jeśli poza tym odpowiadają one jednemu z warunków, wymienionych w pkt 1) do 4).

(3) Przez gospodarstwa wiejskie rozumie się gospodarstwa rolne, leśne, łąkowe, ogrodowe, nasienne, hodowlane, pszczelne i rybne.

4) Przez osoby należące do rodziny rozumie się osoby, pozostające w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa z prowadzącym przemysł ludowy lub domowy albo z trudniącym się pracą chałupniczą, o ile żyją z nim w domowej wspólnocie.

(5) Przez domowników rozumie się osoby nie wymienione w ust. (4), żyjące w domowej wspólnocie z prowadzącym przemysł ludowy lub domowy albo z trudniącym się pracą chałupniczą, pozostające na jego utrzymaniu lub mające wspólne z nim źródła utrzymania.

(6) Przez nakładców w myśl ust. (1) lit. c) rozumie się osoby będące przemysłowcami w rozumieniu prawa przemysłowego (fabrykantami, rzemieślnikami, kupcami itp.), trudniące się zawodowo i zarobkowo wytwarzaniem, przetwarzaniem lub wykończaniem wszelkiego rodzaju artykułów z surowców (materiałów) własnych lub powierzonych, drogą poruczania na podstawie odpowiedniej umowy całkowitego lub częściowego wykonywania robót innym osobom, pracującym poza zakładami pracy zleceniodawcy i nie podlegającym w pracy jego kierownictwu i nadzorowi.

§ 2. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 maja 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o wyłączeniu przemysłu ludowego i domowego oraz pracy chałupniczej spod przepisów prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 283).

Poz. 606. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 listopada 1937 r. w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 27 października 1937 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Poz. 607. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 listopada 1937 r. w sprawie zniesienia stanowisk sędziów śledczych w Kamieniu Koszyrskim, Lidzie i Szczuczynie.

Poz. 608. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 listopada 1937 r. w sprawie zniesienia stanowiska sędziego śledczego w Sokółce.

z 11 grudnia Nr 84 Rok 1937

Poz. 609. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 grudnia 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie porozumienia z dnia 14 października 1937 r. między Polską a Wielką Brytanią, dotyczącego taryfikacji biegaczy do maszyn przędzalniczych.

Poz. 610. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 grudnia 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie porozumienia dodatkowego z dnia 29 listopada 1937 r. do umowy o przedłużeniu umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r.

Poz. 611. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 listopada 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Wyznań Re-

ligijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie utworzenia bezzwrotnych stypendiów dla studentów szkół wyższych.

Poz. 612. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 listopada 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 lutego 1936 r. o organizacji Policji Państwowej w powiatach miejskich.

Na podstawie art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 5, poz. 27) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 lutego 1936 r. o organizacji Policji Państwowej w powiatach miejskich (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 158) po wyrazach: „Na czele Policji Państwowej w“ dodaje się wyraz: „Gdyni“ a po nim przecinek.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1938 r.

Poz. 613. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 listopada 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Komunikacji o zajmowaniu pomieszczeń na cele walki z chorobami zakaźnymi.

Na podstawie art. 11 ust. (1) lit. d) ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 198) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) W związku ze zwalczaniem chorób zakaźnych, w razie koniecznej potrzeby, mogą być czasowo zajmowane pomieszczenia:

a) w nieruchomościach państwowych lub ich częściach będących w użytkowaniu organów władz i instytucyj państwowych w działach służby oświaty, rolnictwa i komunikacji oraz

b) za wynagrodzeniem w nieruchomościach nie objętych lit. a), a należących do samorządu i jego instytucyj, instytucyj społecznych lub osób prawnych i fizycznych.

(2) Pomieszczenia te mogą być zajmowane na cele następujące:

1) prowadzenie szpitala dla chorych na cholerę azjatycką, ospę, dur osutkowy, dur brzuszny i rzekomy, czerwonkę, płonicę i błonicę;

2) prowadzenie łaźni lub kąpieliska oraz zakładu dezynfekcyjnego dla chorych na choroby wymienione w pkt 1);

3) urządzenie pomieszczeń izolacyjnych dla zdrowych, którzy się stykali z chorymi na choroby wymienione w pkt. 1).

§ 2. (1) Do zajmowania pomieszczeń w przypadkach i na cele wymienione w § 1 uprawnieni są wojewodowie (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę).

(2) W przypadkach konieczności zajęcia pomieszczeń w nieruchomościach państwowych lub będących w użytkowaniu władz i instytucyj państwowych, wymienionych w § 1 ust. (1) lit. a), zajęcie to może być dokonane tylko w porozumieniu z władzą użytkującą daną nieruchomość.

§ 3. Odwołania od zarządzeń o zajęciu nieruchomości wymienionych w § 1 ust. (1) lit. b) rozstrzyga Minister Opieki Społecznej. Odwołanie nie wstrzymuje wykonania zarządzenia.

§ 4. (1) Do ustalenia wysokości wynagrodzenia należnego samorządom, instytucjom samorządowym i społecznym oraz prywatnym osobom prawnym i fizycznym z tytułu zajęcia pomieszczeń w należących do nich nieruchomościach, wojewoda (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) powołuje przy starostwie komisje szacunkowe.

(2) W skład komisji szacunkowej wchodzą:

1) starosta lub wyznaczony przez niego zastępca, jako przewodniczący,

2) lekarz powiatowy, jeżeli nie wchodzi w skład komisji z mocy przepisu pkt 1),

3) architekt powiatowy lub inny urzędnik powiatowej władzy budowlanej,

4) przedstawiciel urzędu skarbowego wyznaczony przez dyrektora izby skarbowej,

5) przełożony gminy, na której obszarze położona jest zajęta nieruchomość, lub wyznaczony przez niego zastępca.

§ 5 Komisję szacunkową zwołuje, na wniosek właściciela nieruchomości, starosta, na którego terenie działania jest położona zajęta nieruchomość lub jej część, zawiadamiając o tym właściciela danej nieruchomości, najpóźniej w ciągu miesiąca od dnia zgłoszenia wniosku.

§ 6. (1) Komisja szacunkowa ustala wysokość wynagrodzenia po rozważeniu sprawy i wysłuchaniu wyjaśnień właściciela nieruchomości.

(2) Komisji szacunkowej służy prawo zasięgnięcia opinii jednego lub większej liczby biegłych przez nią powołanych.

§ 7. (1) Do ważności uchwał komisji szacunkowej niezbędna jest obecność przynajmniej trzech członków, w tej liczbie przewodniczącego, architekta powiatowego lub innego przedstawiciela administracji budowlanej i przedstawiciela urzędu skarbowego.

(2) Uchwały komisji szacunkowej zapadają zwykłą większością głosów; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

(3) Uchwały komisji szacunkowej wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o treści § 9 doręcza się właścicielowi nieruchomości.

§ 8. (1) Z przebiegu posiedzenia komisji szacunkowej sporządza się protokół, który prowadzi urzędnik wyznaczony przez starostę.

(2) Do protokołu posiedzenia komisji szacunkowej wciąga się:

a) imiona i nazwiska obecnych członków komisji,

b) czas i miejsce posiedzenia,

c) przedmiot rozważania,

d) wyjaśnienia właściciela nieruchomości,

e) opinię biegłych,
f) uchwałę komisji.

(3) Protokół podpisuje przewodniczący oraz protokolant.

§ 9. (1) Strona może dochodzić swych roszczeń w drodze sądowej, jeżeli:

1) w ciągu trzech miesięcy od dnia wniesienia podania o przyznanie jej wynagrodzenia nie otrzyma odpisu uchwały komisji szacunkowej,

2) komisja szacunkowa oddali jej żądanie,

3) komisja szacunkowa przyzna jej wynagrodzenie niższe od żądanego.

(2) W przypadkach wymienionych w ust. (1) pkt 2) i 3) strona może zwrócić się do sądu najpóźniej w terminie miesięcznym od dnia doręczenia jej odpisu uchwały.

§ 10. (1) Wydatki, związane z zajęciem pomieszczeń w nieruchomościach należących do samorządu i jego instytucyj, instytucyj społecznych lub osób prywatnych prawnych i fizycznych ponosi w całości Skarb Państwa.

(2) Wypłatę przyznanej prawomocnie należności uskutecznia na żądanie interesowanej strony powiatowa władza administracji ogólnej w terminie nie przekraczającym 2 miesięcy od dnia złożenia żądania.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 614. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1937 r. w sprawie zmian w zaszeregowaniu kas urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Grudziądzu.

Poz. 615. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 20 stycznia 1937 r. o umundurowaniu urzędników kontroli skarbowej.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 9 grudnia Nr. 283 Rok 1937

Poz. 440. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

z 10 grudnia Nr. 284 Rok 1937

Poz. 441. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 listopada 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o noszeniu i używaniu broni przez wartowników przedsiębiorstwa państwowego „Polski Monopol Tytoniowy".

Poz. 442. Obwieszczenie Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych.

z 11 grudnia Nr. 285 Rok 1937

Poz. 443. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 444. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 445. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 29 listopada 1937 r. w sprawie opłat na rzecz Kasy Bratniej Zagłębia Dąbrowskiego w I kwartale 1938 roku.

z 13 grudnia Nr. 286 Rok 1937

Poz. 446. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 3 grudnia 1937 r. w sprawie wylosowanych numerów obligacyj serii II 4% państwowej renty złotej.

Poz. 447. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 4 grudnia 1937 r. w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

z 14 grudnia Nr. 287 Rok 1937

Poz. 448. Ogłoszenie Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 3 grudnia 1937 r. w sprawie zmian w Wykazie statystycznym towarów, służących za podstawę zgłoszeń do statystyki celnej.

z 15 grudnia Nr. 288 Rok 1937

Poz. 449. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 450. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 451. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 1 grudnia 1937 r. w sprawie umorzenia 2-ej raty, płatnej dnia 1 grudnia 1937 r. II serii 3% państwowej renty ziemskiej.

Sprostowanie.

W piśmie okólnym z dnia 22 sierpnia 1937 r. o wypłacie zasiłków wojskowych (Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewn. z dnia 31 sierpnia 1937 r. Nr 23, poz. 169 na stronie 384 w lewej szpalcie, w wierszu 3 i 4 od góry zamiast „w pewnej wysokości" winno być: „w pełnej wysokości".

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.